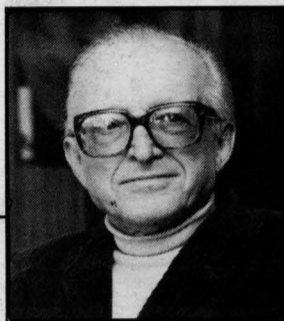

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

La casa per la finestra

Fins on arriba la meva capacitat de recordar (que no és cap prodigi, veritat sigui dita), el mes d'agost és per a Barcelona un punt i a part en ple calendari.

Fa cosa d'una cinquena d'anys —o poc més— que durant aquesta època, els diaris i revistes locals se sentien obligats a publicar fotografies del passeig de Gràcia, de la Diagonal o d'altres vies importants on era notable l'absència de vehicles i, fins i tot, de vianants. Les vacances es feien notar en el tragí demogràfic i els automobilistes que anaven i venien o que s'havien quedat es mostraven feliços pel fet de poder aparcar sense problemes als llocs on els vingués de gust. Hi havia qui proclamava, amb el goig dels sibarites quan les coses els van de cara, que durant el mes d'agost Barcelona era un lloc ideal per estiuejar.

En un obrir i tancar d'ulls —el temps vola— tot va canviar i avui dia, pel que fa al gregarisme i a la promiscuïtat motoritzada, la ciutat presenta el seu atapeïment habitual. Ara mateix, a través de la finestra que hi ha al costat de la meua taula de treball, puc veure els quatre xamfrans de la cruïlla Borrell-Florida-blanca, amb cotxes estacionats en triple filera. Com de costum! I, també de la manera acostumada, amb el soroll dels claxons que fan sonar els pobres conductors que tenen atrapats els cotxes entre els para-xocs davanters dels vehicles que tenen al darrera i els para-xocs posteriors dels vehicles que tenen al davant. Per amanir-ho, tenim la novetat —relativa?— de l'helicòpter que afegeix so de fons amb les seves passades de vigilància, una activitat voladora que encara hem d'agrair, perquè en els temps que correm no se sap mai...

En una pausa entre el rumiar i l'escriure, se m'acut que potser és a causa dels Jocs Olímpics

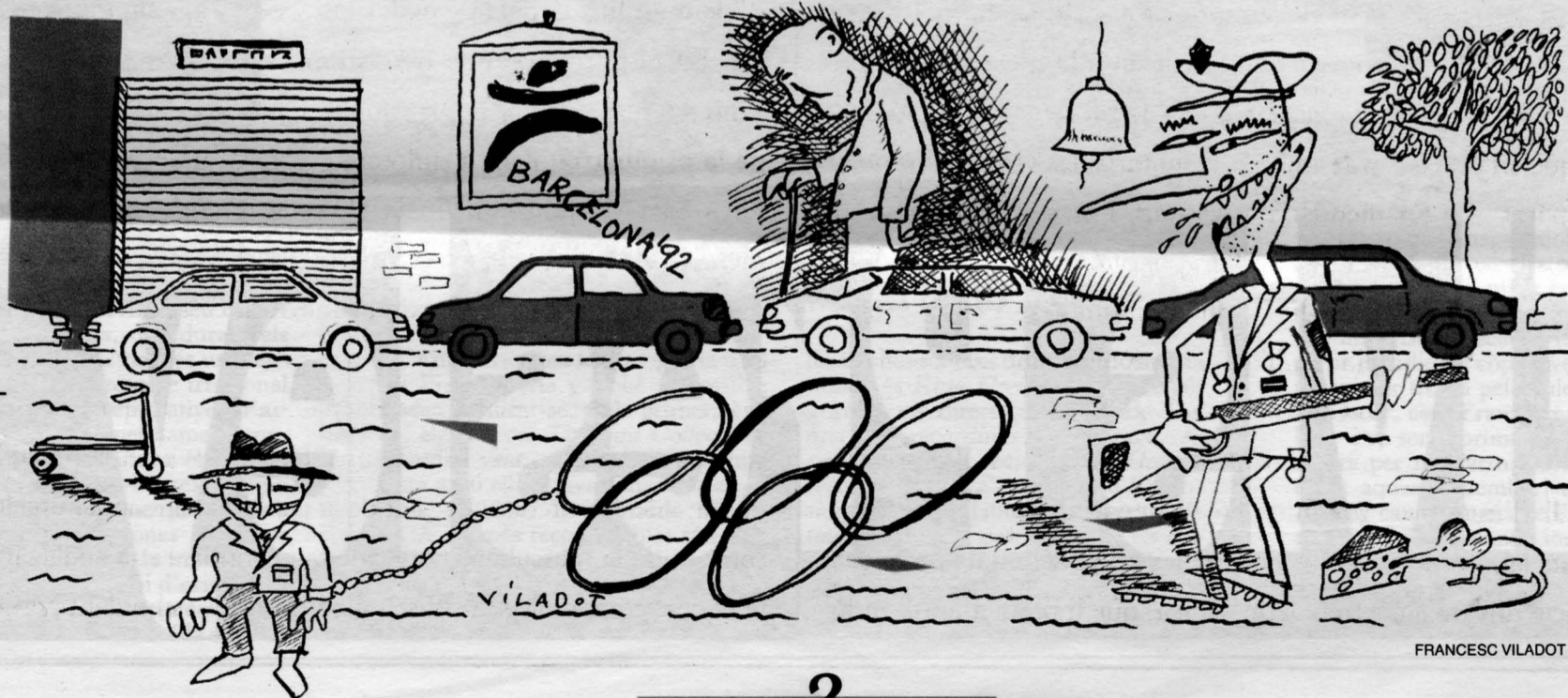
pics que la ciutat no afluïxa el frenesí col·lectiu. Alguna cosa hi ha d'això, però que consti que jo no en donaria pas tota la culpa als Jocs. Potser és una qüestió de modificacions insondables en els ritmes biològics, o potser és que la gent no podem estar del tot tranquils si no aconseguim de patir una mica.

De tota manera, els Jocs Olímpics han introduït modificacions remarcables en la vida ciutadana. Amb seqüeles minúscules, intranscendents, d'aquelles que cadascú se les sap i que no preocupen els altres, com ara el que ens passa a mi i als meus veïns amb l'antena de TV. És col·lectiva, vam pagar la instal·lació a tant per pis i, fins ara, no hi havia hagut queixa. Però vet aquí que tot just en començar la retransmissió de les proves atlètiques, l'antena ha començat a fallar. No hi ha manera de seguir, de casa estant, els esdeveniments més interessants. S'ha produït de seguida un moviment de solidaritat entre els afectats, però no hi ha res a fer: els responsables comunitaris i els instal·ladors autoritzats fan vacances. En aquest aspecte s'ha conservat escrupolosament la tradició, amb tocs insospitats: els diaris de mitjan agost publicaren que ha augmentat en un 8 % la venda de cotxes, i que creix, alhora, el nombre de petits i mitjans comerços que aprofiten l'estiu per plegar definitivament. Segons com es miri, es podria malpensar que ens preparen per a enviar-nos a la porra a tota pressa, còmodament asseguts i amb els cinturons de seguretat ben ajustats.

El prestigiós diari americà *Wall Street Journal*, especialitzat en temes econòmics, va afirmar fa poc que, després dels Jocs i dels festivals en curs, Catalunya i Espanya seran víctimes d'una *fatiga financera*. No costa gens de creure-s'ho. És un cansament que ja es comença a notar.

El prestigiós diari americà *Wall Street Journal*, especialitzat en temes econòmics, va afirmar fa poc que, després dels Jocs i dels festivals en curs, Catalunya i Espanya seran víctimes d'una *fatiga financera*. No costa gens de creure-s'ho. És un cansament que ja es comença a notar.

Pere Calders

FRANCESC VILADOT